

forstellige Skoleraadskredse i Landet og heller ikke nogen Oplysning om, hvor mange Skolelærere der vilde komme ind under denne Kategori. Jeg vil kun sige, at i Svendborg Amt er der 25 Lærere og 6 Entes, der vilde faa Bonus. Jeg har nu ganske vist den Overbevisning, at naar man sammenholder den Rettelse, som Skolefondene faa i §§ 1-2 med den Byrde, som der paalægges dem i § 5, vil det i det hele blive en god Korretning for Skolefondene, idet de ganske vist for Djebliffet skulde betale denne Bonus straks, medens den Rettelse, de faa, først kommer om ikke saa faa Aar; thi det er jo først efter 1ste April 1892, at Livrenteanstalten træder til; altsaa maa disse Embedsmænd først have Tid til at leve; de skulde jo leve nogle Aar; rimeligvis i det mindste vilde dog de fleste leve en hel Del Aar, og den egentlige Rettelse vil først komme senere; men som sagt, jeg tror, at der ikke kan være Tvivl om, at Skolefondene faa en Rettelse, at det er en god Korretning. Derfor mener jeg ogsaa, vi bør gaa ind derpaa. Naturligvis vilde det være mig kærst, om Skolefondene kunde blive fri for Byrden og saa alligevel faa denne Rettelse; men det er knap at vente. Hvis vi sige Nej, vi vilde ikke betale Bonus, saa vil der blive sagt: saa faa I heller ikke Rettelsen i denne Overlevelsesrente. Derfor mener jeg, at det er rigtigt, at man gaar ind derpaa, og jeg har ogsaa tænkt at stemme derfor. Men jeg vil tillige gøre opmærksom paa, at da Bonusloven i 1889 udkom, hed det sig: Det varer ikke mere end et Par Aar, saa faa vi Bonus igen. Naar Livrenteanstalten havde faa mange Penge, saa vil der ikke gaa mere end et Par Aar, saa vil den være i Stand til at betale noget igen. Hvis det Tilfælde skulde vise sig, at der bliver udbetalt Bonus igen, saa vil der igen opstaa det Spørgsmaal, om Skolefonden skal betale Bonus. Der staar nemlig saaledes i § 2: I Henseende til de Overlevelsesrenter, som indtil den 31ste Marts 1892 ere tegnede i Skolefonden, har det sit forblivende ved det bestaaende. Der er altsaa Mulighed for, at man, naar den næste Bonuslov bliver foreslaet, vil forlange, at Skolefondene atter skulle betale. Men det er det, som jeg udtaler: Forventning om, at naar det Tilfælde skulde komme, at man saa kan være sikker paa, at der ikke igen stilles den temmelig ubillige Fordring til Skolefondene.

Hvad iøvrigt Lovforslaget angaar, skal jeg blot med Hensyn til § 4 bemærke, at der staar: "Det kan paalægges Skolefondenes Regnskabsførere forinden hver Maanedes Begyndelse at Skolefonden forskuds-

vis at indbetale til Anstalten de i Maanedens Løb forfaldende Præmier for Skolelærere i Skoleraadskredsen." Jeg har nogen Betænkning ved at gaa ind derpaa; naar nemlig Regnskabsføreren ved hver Maanedes Udgang skal udbetale for hver Maanedes Præmie til Livrenteanstalten, saa vil Følgen deraf blive, at de skulle have Pengene igen, og saa skulle de altsaa opkræve dem hos de ca. 400 Lærere, som der i Almindelighed er i en saadan Kreds. Det er virkelig en temmelig stor Byrde, saasom de Herrer Lærere ikke altid ere saa aldeles villige til at betale, saa der er meget Skriveri derved. Jeg skal gøre opmærksom paa, at ved Cirkulæret af 7de Maj 1874 udtalte Kirkeministeren, at Indleveringen til Livrenteanstalten af Præmierne helst bør ske maanedsvis forud af Regnskabsføreren for Skolefonden; men det var ikke noget Paalæg, det var kun en Henstilling, saa Følgen er naturligvis bleven, at de fleste Skoleraad sige: Nej Tak, det indlade vi os ikke paa. Vi vilde ikke paalægge Regnskabsføreren en saadan Byrde. Skulde han have denne Byrde, saa maatte han have mere Indtægt. Det vil efter min Mening ikke blive saa lidt Arbejde, han faar, og den Gang jagde man nej de fleste Steder. Nu vil jeg sige: Jeg vilde anse det for meget mere praktisk, at man paalægger de kommunale Autoriteter, altsaa Sogneraadene og Købstadskommunalbestyrelserne, at indbetale Præmierne til det nærmeste Agentur; thi Livrenteanstalten har jo Agenturer i næsten enhver Købstad, og der vil ikke være mindste Vanskelighed for Sogneraadene ved at sende Præmierne derhen. Hvis det imidlertid af en eller anden Grund ikke kan ske — jeg kender ikke den ærede Ministers Anskuelse derom — saa vil jeg anbefale, at det udtrykkelig staar i Loven, at Sogneraadene eller Kommunalbestyrelserne skulle aflorte Præmien, som Skolelæreren skal betale, i den Løn, som tilkommer ham, og saa til en bestemt Tid indbetale det til Regnskabsføreren. Ster det, vil det naturligvis ikke være saa overordentlig besværligt for Regnskabsføreren, saa har han kun at modtage disse Penge og ikke noget at opkræve eller skrive, saa har han blot at indbetale Pengene. Jeg mener, at man godt kan paalægge Sogneraadene eller Købstadskommunalbestyrelserne denne Pligt. I den nugældende Lov af 1821 har man en lignende Pligt for de Læreres Vedkommende, som ikke betale i rette Tid. Der staar udtrykkelig, som de Herrer ville kunne se, at saa snart en Lærer ikke betaler, skulle Skolefondene betale Præmien for ham; og for Fremtiden skal det aflortes i hans Løn. Det er det eneste praktiske. Jeg ønsker helst, at